

Szerkesztőség:
Károlyi-utca 1. sz. 1. em.
 (Király-utca sarkán).
 Kiadóhatal: **Wolf Max** könyv- és papírkereskedésben **Király-utca, Hattyú-pótl.**
 Nyitlőidőben **egy sor 20 kr.**
 Megjelenik vasárnap kivételével minden este 5 órakor.
 Hirdetéseket fölvetésnek a kiadóhatalban.

PÉCSI ÚJSÁG

(„PÉCS“)

POLITIKAI NAPILAP

Előfizetési árak:
 Pécsen, hátkor korlát:
 Egész évre 10 ft.
 Egy hónap 1 ft.
 Vidéken (Magyarországon):
 Egész évre 12 ft.
 Egy hónap 1.20.
 Egyes szám ára Pécsen 4 kr.,
 vidéken 5 kr.
 Egyes számok kaphatók minden lapelérővel.

A fölvonulás.

Budapest, február 6.

A képviselőház igazságügyi bizottsága, mint lapunknak Budapestről táviratozta, ma a képviselőház plenuma elő terjesztette a polgári házasságra vonatkozó jelentését, az uő-n szövegezett törvényjavaslattal egyetemben. A bizottság másfél hónapon keresztül, hosszas ülésekben, igen nagy szorgalommal és rendkívüli lelkiismeretességgel foglalkozott a javaslattal, melyen számos és fontos módosítást tett. Ennyi kiváló jógaosztól méltán elvárható volt, hogy a hozzájuk utalt javaslatok a lehető legelőkeltebb formában kerüljenek ki tőlük a ház plenuma elé. De az igazságügyi bizottság ezuttal nem csak egyszerű szakmunkát végzett, hanem rendkívüli fontos politikai problémákat is oldott meg és pedig oly nagy szerencsével, hogy ennek a legelkeredetebb dühvel támadott polgári házassági javaslattal immár *semiféle politikai, állami jogi elenvelés, pedig az egyházpolitikai ellenek* éppen erre spekulált, *hőz újfát nem állja.* Ilyen fajta kifogások többé nem léteznek. Az igazságügyi bizottság egyik leggáncosabb tagja, Polonyi Geza, ki oly bamaulatos ügyességel tudja szemlélni a liberális, az ő titkos szövetségeinek nagy örömmel mondogatta és igazgerte, hogy tartogató *kél fogas kérdést*, a mely olyan, mint az Archimédés által hiába keresett pont, a melyről a világot ki lehet forgatni sarkaiból, tehát, *ő mint furfangos jógaész* ezt a házassági törvényjavaslattal a kormánytalan egyetemben tönkre fogja tenni, ha kiszorja bombát, *Éz pedig vala a horvát-kérdés és az uralkodó-ház tagjai házasságának kérdése.* Impró ismeretes a bizottság erre vonatkozó határozata és a javaslat illető szövegezés. Polonyi pedig a lehető legkeletlenebbül leforrizza, visszassoplyodhat oda, a hol eddig legalább hittek jógaész refutációban, mely ezáltal is fényesen megcáfolatott. Arra a kérdésre, hogy hat a velünk egyetemes államközösségben levő

Horvátországban milyen házassági rendszer maradjon érvényben, csak a tudatlanság vagy a rosszakarattal nem tudott felelni. Nyilván való dolog, hogy ebben a tekintetben esakis a *területi jog szabályai* lehetnek irányadók. Hisz a házasságkötés tisztán magánjogi kérdés lévén, a horvát autonómiahoz tartozik, nekünk a drávántúli család-jogi viszonyok rendezésébe beleszóvalunk nincs, ha csak a *fennálló alkotmányt*, Horvátország autonómiáját a legdurvabban megátámadni nem akarjuk. De hisz tudhatta ezt Polonyi is, mert erre a *területi jog-csere* legfényesebb példa a magyar büntető törvénykönyve, a mely *pedig inkább közjogi természetű és hatálya még sincs a Dráván túl.* Hancsorn Polonyi ravasz fogást akart csinálni, de vele ismét csak magát tette csúfolt, mert a horvát kérdésben az egész bizottság, az egyetlen Polonyi kivételével, a miniszter korrekciófólagához csatlakozott. Megvalljuk őszintén, hogy ezt az eljárást egészen magától értődő dolognak tartottuk és nem is találunk benne valami különös érdemet. De az igazságügyi bizottság erre korrektt és a fennálló alkotmánynak a legfontosabban megfelelő határozata *nagyfontosságú politikai eseményt* vált. A magyar képviselőház tagjai éppen most idözték Zágrábban, mint az ottani nemzeti párt vendégei. Éz a horvátország nemzeti párt az, mely becsülettel ragaszkodik a horvát-magyar kiegészítéshez. Ennek akart kifejezését adni most is, midőn a magyar testvérek megbívtva vendégekké, kik viszont nem vihettek volna magukkal drágább és becsesebb ajándékokat, mint annak újabb biztosítékát, hogy Magyarország képviselőháza a legszigorúabban ragaszkodik a horvát-magyar kiegyezéshez és ennek a házassági javaslat alkalmával is oly fényesen adott kifejezést a *horvát bán* is a magyarokara mondott felköszöntőjében, hangsúlyozván, hogy

ime egy igen fontos, konkrét esetben megcáfolatott a horvát ellenzék örökös ráfogása, hogy a magyar hatalom a horvát autonómia megnyirbálására törekszik. Ezt többé senki el nem hiszi és az ottani hazafias nemzeti párt csak erőt és tekintélyt nyert ezen újabb bizonyítás által is.

De még nagyobb politikai fontosságra van annak a házassági jogi rendelkezésnek, mely az uralkodóház tagjaira vonatkozik. Az ultramontánok ama végző reménykedése, hogy ebben a kérdésben ölvettlenül meg fog bukni a javaslat, mert a *polgári házasságoknak az uralkodó ház tagjaira nézve is kötelezővé tétele* a király sába bele nem egyezik, *ime a legprezsidensban megcáfolatott.* Nincs tehát sem közjogi, sem alkotmányjogi akadály többé, mely a polgári házasság életbeletetését visszatartaná. Éz mind elhárítottat a törvényjavaslat előkészítő stádiámában.

Ma kezdődött a fölvonulás az ütközetre, a javaslatnak keresztülvitelére, az országgyűlés plenuma előtt. A kormány siettelni fogja, hogy a vita mielőbb megkezdődjék és a döntés bekövetkezzék. A kormánytalan biztos gyűzedelemben vett erős bizalma és bátorsága lelkesedéssre hangolja a képviselőház szabadvöljelemit, kik a bizottsági jelentés betérjesztése és napirendre tűzésének határozati kimondása alkalmával *telkesen ünteltek ma a kormány mellé.* A kormány gyűzedelem elmaradhatatlan, *lőbbesze biztosítva van az idegen elemek kiválasztása által csak tömörében, szőzartóbbá lett szabadvöljelel párt összes tagjainak szavazatai által.* A többi pártok tagjai büjkálhatnak, intrinikálhatnak, a saját szőzgentekre leszavazhatják a szabadvöljelel javaslatokat, de azokat megbuktatni többé nincs erejük.

Dr. Doineoz Jozsef.

Éz is válassz. Tisztelt lapírtársunk, a „Pécsi Figyelő“ szintén hozzászó a lapunkban több választó által Pécs város orsz. képviselőjézésre intezeti az egyháziapolitai javaslatokra vonatkozó kérdéshez. Kiváncsi voltunk lapírtársunk véleményére, mert a fűgget-

A „Pécsi Újság“ eredeti tárcája.

A tolvaj.

Írta: **Bodonny Nandor.**

Mikor nagyvitéstől Gaborteleky Ezekiel uram a cseberfai főúrdész iródiájának általan közegetott, már kívül a folyosón levette a kalapját, kitévelé törtle a bajszát, kétfőtt-hatott toppantott a lábával, hogy a port levejere a csizmáimól s aztan úgy lépett be nagy tisztessé tudással arra, hogy „szabad“.

— Szerencsés jó napot kívánok a tekintetes úrnak.

Hozta Isten, kedves papom; foglaljon helyet; aztán mondja el, mi jóban járadd ide hoztam.

— Egy kéredez jöttem; mert tetszik tudni, aminet az írás mondom: „kéredez“ és megadatik nektek; az ember oda fordul, ahol már többször is segítették rajta. Egy kicsit megszorultam pénz dolgában, hibába, három gyekert tanítottani nagy sor! A gabonám meg a lábán van, ami eszik, sonka lukja fejében összevitt a télen, azt az a három dezentor már mind fölészeltette.

— No, csak mondja ki papom kerekem, hogy pénz kell.

— Csak etalálja a tekintetes úr a gondolatomat; bíz abban jarothat, ha kitesgetne; araszt után vissza szőzolgálatom az interesével együtt.

— Hát csak mondja, mennyi kell?

— Most az egyszer sok; mert tetszik tudni; a legidősebbik a Zoltán most tesz érettségit; a kisebbik meg az Elemér ara kért, hogy egy ölözet ruhát csa jönni a szülőfő-falujába; a legkisebb, a Sanyi meg már két havat konviktussal restancsiában van, summa summaumra, keltebe mintegy kétszáz forint. Ima itt vagyon az „obliga“ is küllítva, aláírva és megpecsételve.

— Kétszáz forint? nem tudom van-e nálam annyit.

Tarozék uram, a főúrdész, gazdag ember híren állott. Azonnal elővette nagy, csatos bőrtárcáját s kizsámlálta annak tartalmát.

— Nyolcvan, száz, százharminc . . . nincs több a bugyellárosban a kasszára kell mennem. No majd mindjárt hozom a többi.

Azzal letette a nagy bőr erszényt az író asztalára s elavozott a melék szőzobá, hogy a meg hiányzó összeget a Werthim-kasszából elhozza.

Nagyvitésteli uram addig ráért a falon levő fényfnyomtu tájképeket végig szemlélni azokban a sötét díka rémákban.

A főúrdész visszatért.

— Itt van ni. Mennyi is volt? Száz harminc meg hetven, az kerek kétszáz.

A pap már meg akarta köszönni a szőzességét, midőn a főúrdész egy sajátságos fűrkésző tekintettel végig mérte őt. Majd meg fölvette az asztalról a bőrtárcát, bele nézett; aztan lett-vett ott megietymást az asztal, mintha valami keresne. Végre megszólalt:

— A többi már ellette papom!

— Micsoda többi?

— A száz harminc.

— Mentesen Isten! Közél sem voltam hozzá.

— Hm! Éz furcsa! Pedig én ide tettem az asztalra a tárcával együtt s itt kétötkönön kívül nem volt más senki.

— Abrahámnak és Izsáknak Istene! csak nem gyanusított engem a tekintetes úr?

— Hogy én kit gyanusított, azt én nem mondom; de annak a pénznek elő kell kerülni.

— Bizonyára elő kell kerülni.

— Éz azt a pénzt más nem teheti el . . .

— Inkább az egék szakadjanak rám, minthogy ezt a vádat kimondja velem!

— Akkor hát ide vele!

— Beszűlettem s lelkeim údvére mondom, közél sem voltam az asztalhoz.

A főúrdész szemei vérből borultak, arca neki vere-

sedett, homlokán kidagadtak az erek, midőn éles rikácsoló hangon rávált:

— Előadod azt a pénzt, vagy nyomban itt halsz meg? —
 — Uram, az Istenre kerek, térjen magához, a pénz nincs nálam; talán magával tetszett vinni, mikor a kasszához ment. Szőzegy ember vagyok, de a besűlettem nem adom semmekkora bűzsegért.

— Eht! majd elbanoz én teveled mindjárt. Hol a pusztám? Majd visszakérel az a pénz ezekben. Éz már megis szőzűnyös! Fényes nappal, az embernek a saját házában . . .

Dohogva ment a felindult ember a melék szőzobá s egyenesen a fűgveres fogas felé tartott, ott fűggett fűgverési sorban a vadkangyarakból készült fogason.

Itt nincs vesztési valója a főúrdész. A pap hallotta már egyszer-mászor, hogy a főúrdész néha milyen rabbiatús ember, nem is lesz vele kikötni, azért a mint hát fordított neki, tucd vessd el magad! killant a szőzobából; ki a folyosóra, az udvarra, onnan meg ki a szabadba s futott egyenesen a falu felé, mely innét a főúrdész laktól egy jó futamatnyira feklött.

A mint a főúrdész észrevette, hogy a pap menekül; fogjátok! az zőzűnyös!

Nagyvitésteli uram rémült arccal futott fölözője előtt, végig a poros uton, keresztül a réteknak, a kertek ajja felé. A agyál mentén sürű bokorfüzes tartakta őt elöződjő elő, a ki egyéve kiabált rekedtes, rikácsoló hangon utána:

— Megállj zőzűnyös, tolvaj! megállj! Előfoglak, lőlelek; fogjátok! az zőzűnyös!

A mint a főúrdész észrevette, hogy a pap menekül; fogjátok! az zőzűnyös!

Nagyvitésteli uram rémült arccal futott fölözője előtt, végig a poros uton, keresztül a réteknak, a kertek ajja felé. A agyál mentén sürű bokorfüzes tartakta őt elöződjő elő, a ki egyéve kiabált rekedtes, rikácsoló hangon utána:

— Megállj, mert lőlelek!

S mikor látta, hogy el nem érheti, csakugyan utána szőzű foggyvert. A lövés ott sodorata a fűzágokba s feje fölött; de szerencsésen nem talált.

A réton dözögő földművelés el nem tudták képzeli, mi lelte azt a két embert. Végre megismerték a papjukat, a mint menekül a főúrdész elő.

— De már atyafiak, a papunkat nem hagyjuk, akármí lelte is öket. S azzal ki kasszára, ki villára kapva, siettek a pap segítségére.

